

PROP DE VOSALTRES

Es postraren a terra i el van adorar (Mt 2,11)

Amb el cicle de l'Epifania del Senyor i la festa del baptisme en el Jordà finalitza el temps litúrgic del Nadal. Avui els invito a reflexionar sobre l'episodi de l'arribada dels mags a Betlem. No em detindrè en les qüestions relatives a la historicitat o al com i quan va succeir aquest esdeveniment. Vull que ens fixem en l'actitud d'aquells mags que ens pot ajudar a viure religiosament aquests dies.

En el relat que ens transmet l'evangeli de Mateu (2,1-12), ens trobem amb tres grups de personatges, que reaccionen de forma molt distinta davant de la notícia del naixement del «rei dels jueus» (Mt 2,2). En primer lloc està Herodes qui, en escoltar la notícia es va inquietar i tota la ciutat de Jerusalem amb ell (Mt 2,3). És la reacció de qui està tan aferrat a lo seu, en aquest cas al poder, que viu l'arribada del Messies com una amenaça als seus interessos. I per defensar-los intentarà eliminar Jesús i ho farà sense cap escrúpol, provocant un bany de sang innocent. Jesús no utilitzarà les armes del poder per a establir el seu regne, però aquells que absolutitzen el poder o les riqueses, saben que la persona del Senyor i la seua paraula constitueixen una amenaça. L'Evangeli qüestiona la idolatria del poder o dels diners.

El segon grup està format pels «grans sacerdots i els lletrats del poble» (Mt 2,4). Són els savis d'Israel, els coneixedors de l'Esclat. A ells es dirigeix Herodes per a saber on havia de nàixer el Messies. La resposta és la correcta: «A Betlem de Judea» (Mt 2,5). Sorpren també la seua reacció: havien dedicat la vida a estudiar les profecies; les interpretaven correctament; pertanyien al poble que esperava des de feia segles el messies; eren persones religioses; van indicar a aquells mags que venien de lluny el camí per a trobar Crist; i ells, que estaven prop, es van quedar a casa. No van

manifestar el més mínim interès per saber què havia passat ni qui era aquell xiquet. La seua era una fe morta.

Finalment estan els mags. No pertanyien al poble de les promeses, però l'estrella que havien vist els parlava de Déu i es van posar en camí per trobar-lo. Podem imaginar les dificultats del viatge, els moments de desorientació, la incertesa sobre el resultat d'un esforç tan gran... i no obstant això, van perseverar en la cerca, van preguntar fins a trobar Jesús. I eixe esforç va valdre la pena: «la seua alegria va ser immensa» (Mt 2,10), una alegria que no van sentir ni Herodes en la seua inquietud, ni els grans sacerdots i lletrats en la seua indiferència.

En veure el xiquet, «es postraren a terra i el van adorar» (Mt 2,11). En la seua saviesa, es van fer humils davant d'Ell, van reconèixer la seua grandesa i la seua divinitat. Van adorar Jesús, perquè no adoraven ni el poder, ni la saviesa, ni tampoc s'adoraven a ells mateixos. Pot adorar Crist aquell que no s'adora a ell mateix.

L'episodi dels mags ens ensenya que, moltes vegades, aquells que aparentment estan prop, en realitat estan lluny. I al contrari: els qui sembla que estan allunyats, en realitat poden estar prop del Senyor. No ens pot ocórrer avui el mateix?

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sobre el perdó

No fa gaire, en la cruel guerra de Síria, la població de Qaraqoix va ser alliberada del bàrbar domini gihadista i els cristians expulsats se'n van alegrar molt. Aquest fet ha tornat actualitat les paraules de la Myriam, una nena cristiana que va ser entrevistada fa dos anys en el campament de refugiats on sobrevivia amb la família. «Què sents cap aquells que et van obligar a sortir de casa?». Ella va contestar: «Demano només per a ells el perdó a Déu». Les declaracions de la petita Myriam, pronunciades en un moment de mà-

xim sofriment, sintetitzen la llavor de la fraternitat humana que, a diferència d'altres religions, conté el cristianisme, inspirador del valor universal de la igualtat. Coincideixen amb les declaracions que va fer a *Le Figaro* el filòsof Rémi Brague a propòsit de la crida al perdó que es va fer en el funeral de Jacques Hamel, el mossèn degollat per dos gihadistes, en plena missa, a l'església de Saint-Etienne-du-Rouvray.

«Què hauríem d'haver fet?», es pregunta Brague: «¿Cridar a la venjança, recórrer els carrers amb el

taüt cridant que cada mort nostre en val cent dels seus?». I després de recordar que el perdó no és mai complet sense la demanda del perdó per part de qui ha fet el mal, conclou: «Déu fa molt temps que va perdonar en bloc la humanitat, i per sempre, pel sacrifici de Crist a la creu. Però aquí he de corregir un error comú: la pregunta no és si Déu perdonarà a tal o qual pecador, sinó si perdonarà aquest pecador que coneixem tan bé: és a dir, a nosaltres mateixos.»

Antoni Puigverd

PALABRAS DE VIDA

Cayendo de rodillas lo adoraron (Mt 2,11)

Con el ciclo de la Epifanía del Señor y la fiesta del bautismo en el Jordán finaliza el tiempo litúrgico de la Navidad. Hoy les invito a reflexionar sobre el episodio de la llegada de los magos a Belén. No me detendré en las cuestiones relativas a la historicidad o al cómo y cuándo sucedió este acontecimiento. Quiero que nos fijemos en la actitud de aquellos magos que nos pueden ayudar a vivir religiosamente estos días.

En el relato que nos transmite el evangelio de Mateo (2,1-12), nos encontramos con tres grupos de personajes, que reaccionan de forma muy distinta ante la noticia del nacimiento del «rey de los judíos» (Mt 2,2). En primer lugar está Herodes quien, al escuchar la noticia «se sobresaltó y toda Jerusalén con él» (Mt 2,3). Es la reacción de quien está tan aferrado a lo suyo, en este caso al poder, que vive la llegada del Mesías como una amenaza para sus intereses. Para defenderlos intentará eliminar a Jesús y lo hará sin ningún escrúpulo, provocando un baño de sangre inocente. Jesús no utilizará las armas del poder para establecer su reino, pero aquellos que absolutizan su poder o sus riquezas, saben que la persona del Señor y su palabra constituyen una amenaza. El Evangelio cuestiona la idolatría del poder o del dinero.

El segundo grupo está formado por «los sumos sacerdotes y los escribas del país» (Mt 2,4). Son los sabios de Israel, los conocedores de la Escritura. A ellos se dirige Herodes para saber dónde tenía que nacer el Mesías. Su respuesta es la correcta: «En Belén de Judea» (Mt 2,5). Sorprende también su reacción: habían dedicado su vida a estudiar las profecías; las interpretaban correctamente; pertenecían al pueblo que esperaba desde hacía siglos al mesías; eran personas religiosas; indicaron a aquellos magos que habían venido desde lejos el camino para encontrar a Cristo; y ellos, que estaban cerca, se quedaron en casa. No manifestaron el más mínimo interés por saber qué había pasado ni quién era aquel niño. La suya era una fe muerta.

Finalmente están los magos. No pertenecían al pueblo de las promesas, pero la estrella que habían visto les hablaba de Dios y se pusieron en camino para ir a su encuentro. Podemos imaginar las dificultades del viaje, los momentos de desorientación, la incertidumbre sobre el resultado de un esfuerzo tan grande... y sin embargo, perseveraron en su búsqueda, preguntaron hasta encontrar a Jesús. Y ese esfuerzo valió la pena: «se llenaron de inmensa alegría» (Mt 2,10), una alegría que no sintieron ni Herodes en su sobresalto, ni los sumos sacerdotes y escribas en su indiferencia.

Al ver al niño, «cayendo de rodillas lo adoraron» (Mt 2,11). A pesar de su sabiduría, se hicieron humildes ante Él, reconocieron su grandeza y su divinidad. Adoraron a Jesús, porque no adoraban ni el poder, ni la sabiduría, ni tampoco a sí mismos. Puede adorar a Cristo aquel que no se adora a sí mismo.

El episodio de los magos nos enseña que, muchas veces, aquellos que aparentemente están cerca, en realidad están lejos. Y al contrario: los que parece que están alejados, en realidad pueden estar cerca del Señor. ¿No nos puede ocurrir hoy lo mismo?

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Missa tango amb motiu de la festa de Santa Cecília

En el centenari de la fundació de la societat musical la Lira Ampostina

Amb motiu de la festa de Santa Cecília, en la missa dominical del passat 20 de novembre, el cor la Lira Ampostina va interpretar la *Missa tango* dedicada al papa Francesc. Sota la direcció de Núria Francino, va cantar les següents parts de la Missa: *Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei*. A més del cor van intervenir Maripau Medina, soprano; Francesc Rius, piano; Susana Gómez, acordió; i Rafel Iniesta, contrabaix.

Una interpretació magistral que els participants de l'Eucaristia dominical i devots de santa Cecília van poder gaudir escoltant i visualitzant els músics i cantors que anaven apareixent al peu del presbiteri a l'hora d'interpretar les diferents parts. El virtuosisme de veus i instruments musicals esdevenien elements eficaços de devoció participativa en l'Eucaristia d'acció de gràcies en honor de la santa que ha estat senyera durant aquest període centenari de la societat musical la Lira Ampostina. El silenci, l'atenció i el recolliment de les persones que omplien el temple parroquial esdevenien signe de comunió i agraïment. La diversitat de veus i instruments coordinats, sota la direcció de Núria Francino, que va poder gaudir la comunitat reunida al temple, es

convertia en un referent d'actuació per a les diverses accions eclesials i municipals.

Un intens i extens aplaudiment es va fer present al final de la celebració, mostra de gratitud i valoració a una interpretació virtuosa i magistral fruit de moltes hores d'assaig i sacrifici. Enhorabona i felicitats al cor de la Lira Ampostina. I un desig: poder escoltar-los altra vegada ben aviat.

Mn. Ramon Font

Vigília de la Immaculada a l'Arxiprestat Delta-Litoral

El passat dia 7 de desembre, una setantena de feligresos de l'Arxiprestat Delta-Litoral van acudir a la parròquia de l'Assumpció de Maria (El Perelló), a partir de les 21.30 h, per celebrar la Vigília de la Immaculada, que va consistir en la celebració de la Vetlla en forma d'Ofici de lectura i la missa de la Solemnitat de la Immaculada. Els cants van anar a càrrec de la gent del Perelló, i l'Arxiprest del Delta-Litoral va ser qui va predicar l'homília. Al final de la missa, es va fer la veneració d'una imatge de la Immaculada.

En acabar, els feligresos del Perelló ens van obsequiar amb un refrigeri de germanor.

Mn. Jordi Salvadó

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Aprenguem de la Verge Maria a tenir un cor humil i capaç d'acollir els dons de Déu» (8 de desembre).

@Pontifex: «Avui voldria que cadascú fes memòria de la pròpia història, del do rebut del Senyor» (13 de desembre).

@Pontifex: «L'amor de Déu, que sap llegir en el cor de cadascú per comprendre el desig més amagat, ha de prevaldre per sobre de tot» (15 de desembre).

@Pontifex: «És el moment de donar pas a la fantasia de la misericòrdia per donar vida a moltes obres noves fruit de la gràcia» (14 de desembre).

Tridu de la Immaculada al Reial Monestir de la Puríssima de Tortosa

Els dies 6, 7 i 8 de desembre, a les 19.30 h, se celebrà al monestir de la Puríssima de Tortosa, el Tridu en honor de la Immaculada, organitzat per la Junta de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima. Els dos primers dies ens aplegarem uns vuitanta tortosins cada dia i el tercer dia, festa de la Concepció Immaculada de Maria, l'església estava de gom a gom.

El primer dia del Tridu celebrà l'Eucaristia Mn. Isaías Riba, prior de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima.

Després de les pregàries pròpies del Tridu, celebrà l'Eucaristia Mn. Josep Coves Sánchez, sacerdot Operari Diocesà.

Mn. Josep Blasco Curto, rector de la parròquia de l'Assumpció de Jesús i Maria i de Sant Jaume Apòstol de Camarles, celebrà l'Eucaristia del tercer dia del Tridu, festa de la Concepció Immaculada de Maria.

En acabar la celebració d'aquest darrer dia, vam cantar a la Mare de Déu: «Que hermosa sois, oh Madre Inmaculada» i abans d'acomiar-nos, tots els fidels fórem invitats a un pisolabis.

Els tortosins estem agraïts que la Confraria del Sant Crist de la Puríssima pugue mantenir viu el culte en aquest temple tan preuat per tots.

Maria Joana Querol

La Inmaculada Concepción en Benicarló. Una sutileza de enamorados

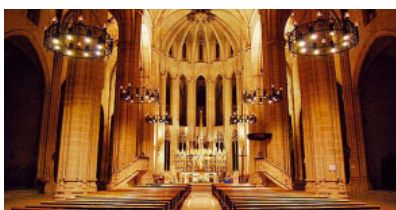

Como «les albaes» en la literatura popular española, estas canciones de amor son como lluvia de rosas de enamorados a la Inmaculada.

Benicarló sigue con esta hermosa tradición de cantar a la Inmaculada Concepción la mañanita del 8 de diciembre. Esa tonadilla de «¡Guardias a la cita! / La Reina bendita / llamándoos está: / Venid presurosos / y bienes copiosos / su mano os dará», es una urgencia de amores a tan buena Madre. Y por eso se eleva el tono con: «¡Viva la Virgen María! / Nuestra Madre muy amada, / la que siempre Inmaculada / fue desde su Concepción. / Ella siempre el fundamento / será de nuestra esperanza; / por ella el mortal alcanza / seguro su salvación». Y siguen los vivos a la Inmaculada en cada cruce de calles. Es un día de fiesta, de enamorados, donde el amor es el camino del encuentro con Jesús, el Redentor y Salvador. Gracias, mi Señor, por el regalo de María como Madre nuestra. Por eso cantamos tan dichosos. ¡Agradecemos la buena compañía de la policía local!

Manuel Ferrer

AGENDA

■ **Divendres 13**, Catedral, a les 20 h, acte commemoratiu dels 400 anys de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta.

■ **Dissabte 14**, Serra d'Almos, Visita Pastoral.

■ **Diumenge 15**, Catedral, a les 11.30 h, inici del Jubileu de la Mare de Déu de la Cinta.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [He 1,1-6 / Sl 96 / Mc 1,14-20]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basíllia, esposos, mrs.; sant Adrià de Canterbury.

10. ■ Dimarts [He 2,5-12 / Sl 8 / Mc 1,21-28]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. ■ Dimecres [He 2,14-18 / Sl 104 / Mc 1,29-39]. A Urgell: beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., funda-

dora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.

12. ■ Dijous [He 3,7-14 / Sl 94 / Mc 1,40-45]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Divendres [He 4,1-5.11 / Sl 77 / Mc 2,1-12]. Sant Hilari (†367),

bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gurmèrsind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dissabte [He 4,12-16 / Sl 18 / Mc 2,13-17]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina.

15. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1C 1,1-3 / Jo 1, 29-34]. Sant Pau, ermita a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI).

Baptisme del Senyor

COMENTARI

El cel s'obrí

El cap. 40-55 del llibre d'Isaïes són obra d'un profeta anònim que, parlant als desterrats cap a finals de l'exili, anuncia un nou «èxode» més gloriós que el primer amb Moisès.

Hi destaquen els Cants del Servent del Senyor. El 1r (42,1s) presenta *el Servent del Senyor*. He posat en ell *el meu Esperit* per confiar-li la missió de *portar el dret a les nacions*. Ho farà amb estil suau (*no apaga la flama del ble que vacil·la*) però ferm (*sense defallir*), fins a *implantar-lo a la terra*: no només a Israel, perquè *et destino a ser llum de les nacions*.

El Senyor el capacita: *bondadosament t'he cridat, et prenc per la mà i t'he configurat*.

L'encontre de Pere amb Corneli culmina històries lligades per la iniciativa de Déu.

El discurs té «introducció» subratllant que *Déu acull tothom qui creu en Ell i fa el bé*; «kerigma» proclamant que *Déu consagrà Jesús de Natzaret unguint-lo amb Esperit Sant i poder*; i «conclusió» invitant a creure en Jesús.

El Baptisme de Jesús prelude el seu Ministeri.

Jesús es presentà a Joan perquè el bategés.

Mt explicita l'absurd de què s'uneixi als qui reben un «baptisme de conversió per al perdó dels pecats» un de qui la veu del cel proclama: *Aquest és el meu Fill, el meu Estimat, en qui m'he complagut*.

Motiu? *Convé que complim d'aquesta manera tota «justícia»*. A la Bíblia «justícia» vol dir el pla de Déu.

El Gran Sacerdot Jesucrist *calia que es fes en tot semblant als germans per esdevenir així compassiu i digne de confiança* (He 2,17s).

El cel s'obrí: amb Jesús de Natzaret tenim ple accés a Déu present amb *l'Esperit que baixa suaument com un colom* i el Pare que amb la seva veu del cel declara: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions. Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui viuen a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar unguint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

(Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vens a mi?». Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer». Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas. Yo, el Señor, te ha llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos

de los Apóstoles (Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.

»Envió su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos. Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo

(Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?». Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere». Entonces Juan se lo permitió.

Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»